

Retsspleien kan jo komme frem i Form af Meddomsmænd, og saa er jo den Fordring, som jeg for mit Vedkommende erkjender for berettiget, slet slyddest. Det ærede Medlem sagde videre, at Retsspleiens, den kriminelle Retsspleies Anseelse vilde voxe, naar man fik Rævningsinstitutionen op. Ja, jeg vil forsaavidt være enig med ham i, at der ogsaa paa Retsspleiens Gebet er visse saadanne europæiske Anstuelser, som man maa høre sig for, og forsaavidt en Retssubvikling ikke følger et saadant mere almindeligt europæisk Spor, men holder sig tilbage paa et noget gammelt, antikveret, kan man sige, at det medfører et Tab i retslig Anseelse, det er rigtigt, det indrømmer jeg. Men dermed er ikke Beviset ført for, at Rævninger skulle frem netop paa den Maade, som hele det øvrige Europa har antaget. Det er dog et stort Spørgsmaal, om vor Retsspleie vilde tabe overordentlig meget i Anseelse, hvis vi maaske vare gaaede den Vej, som man, som det ærede Medlem meget rigtig bemærkede, oprindeligt havde været tilbøielig til at gaa i Lydsland, nemlig til Schöffengerichte, til Meddomsmænd. Det var i ethvert Tilfælde et Forsøg værdt, og under alle Omstændigheder er det, at det skulde bidrage til Retsspleiens forøgede Anseelse, ikke noget tilstrækkeligt Bevis for Nødvendigheden af, at vi komme til en Rævningsinstitution netop af den Bestaaenhed, som her er foreslaaet i Udkastet, selv om det virkelig er saa, at Retsspleien derved vinder i Anseelse. Dette kan jo imidlertid som fremhævet af de i og for sig mindre varme Forsvarere betvivles. Naar en Retsspleie opviser ret mange Exempler paa, jeg vil ikke sige uberettigede Frisindelser, fordi det er en af de Ting, der kunne passere, og som i det Hele, naar det ikke sfter altfor hyppigt, vel ikke kunne siges at bringe den hele Retssorden i Fare, men hvis Rævningsinstitutionen saaledes skiltes, som den har været tidligere i enkelte Dele af dens tidligere Omraader, fører det med sig, at den bringer mange uretfærdige Domfældelser, — og der kan jo paavises en Række af Tilfælde, hvor Rævningsprocessen har ført til urigtige Domfældelser — da mener jeg, at allerede een eller to saadanne uretfærdige Domfældelser endogsaa i et længere Tidrum — thi det er jo altid i de større og betydningsfuldere Sager, at Rævninger blive tilfaldte — vil være nok til at ødelægge Retsspleiens og Retssordenens Anseelse. Det er Betragtninger af denne Natur, som gjøre, at man her efter min Opfattelse med en vis Føle stiller sig saa skeptisk og kritisk lige overfor denne nye Institution, som vistnok heller ikke har et saadant Grundlag i vor helle offentlige Udvikling, at man kan sige, at der raabes stærkt paa den i det store Publikum. Nei, jeg er enig med det ærede Medlem for Kjøbenhavns Iste Valgfreds

(Rimestad) i, at den eneste Nødvendighed for, at vi skulde gaa til Rævningsinstitutionen, er Grundlovens § 74. Hvis den Nødvendighed ikke foreslaa, tror jeg vistnok, at det vilde være det Forsandigt at gjøre det, som et andet æret Medlem, det ærede Medlem for Aalborg (H. Steffensen), forleden foreslog os, at vi toge Anstand paa denne Sag. Men vi have Grundlovens § 74 i Forening med den Forskrift, at vi skulle gaa over til Mundtlighed og Offentlighed ogsaa paa den kriminelle Retsspleies Omraade, og da mener jeg, at det gaar ikke an. Vil man det ene, maa man ogsaa ville det andet. Derfor gaar jeg med dertil, men ogsaa med den Tro, at den hele Institution ikke vil bringe al den Tilfredsstillelse, naar den har fungeret i nogle Aar, som ærede Medlemmer nu saa naturlig synes at mene. Det, som gjør, at jeg med større Tro kan gaa dertil, er, at der her dog er aabnet en Mulighed for, at man kan komme uretfærdige Rævningsdomfældelser tillids. At man ikke kan komme Frisindelser tillids og ikke prøve dem i anden Instans, ja, det vil jeg lade staa hen. Naar jeg nævnte før, at der kan en enkelt Gang blive en Tilfaldt frifunden, da er det ikke andet end, hvad der kan hændes ogsaa under den nuværende Retstilstand; der bliver mange frifundne, som ikke burde frifindes, men derved bringes ikke den almindelige Retssikkerhed og den hele offentlige Retssorden i Fare. Naar jeg skal udtale min Opfattelse af, hvor Rævningerne have deres Berettigelse, er det paa de politiske Forbrydelses Omraade og ikke paa det almindelige kriminelle Omraade. Sagen er nemlig efter min Opfattelse den, at de politiske Forbrydelse ere Forbrydelse af en ganske eendommelig Art. Der er blandt andet det Mærkelige ved politiske Forbrydelse, at de undertiden ikke blive Forbrydelse mere, nemlig naar de begaaes i et saadant Omfang, at Revolutionen seirer; da er den politiske Forbrydelse dermed ude af Verden; da har den fundet sin Retfærdiggjørelse. Men der kan jo tænkes Stadier, inden den Slags Virksomhed kommer saa vidt, og den Giendommelighed ved den politiske Forøelse, den politiske Forbrydelse, som gjør, at, naar den seirer, og den Lante, som har bragt den til Udførelse, bliver den raadende i Landet, da er den retfærdiggjort — denne Giendommelighed medfører ogsaa, at det i politisk berøgede Lider kan være meget godt, at en Lagsmands Opfattelse kommer til at affige Kjendelse. Thi det er ikke sagt, at enhver politisk Forbrydelse i Virkeligheden er en Forbrydelse; det ligger allerede deri, at, hvis den var bleven ført igjennem, saa var den retfærdiggjort, og derfor kan det være ganske vel i sin Orden, at man for politiske Forøelser og Forbrydelse indretter en særlig Domsnagt og særlig da kalder Folket